

[J. S. Foget.]

skal til at stemme om et fremsat Forligsforslag, kan de højst opnaa en Stemmepercent paa 60. Dette alene er Bevis for, at Kravet ikke er kommet fra Undermejeristerne. Kravet er efter min Opfattelse et Diktat fra et Bureau, eventuelt fra De samvirkende Fagforbund, hvorefter man siger til Undermejeristerne: I skal kræve det og det, og I skal gennemføre det, saa vidt det er jer muligt, ellers skal vi nok gennem Socialdemokratiet sørge for, at det bliver dansk Lov. Det er den Situation, der foreligger, og det er efter min Mening uærligt Spil at ville forsøge paa at fortælle noget som helst andet.

Derfor er Spørgsmaalet mere vidtrækkende end dette, om Undermejeristerne skal have 2 Kr. eller 3 Kr. 25 Øre mere om Ugen. Vi fra Landbrugets Side har jo aldrig nogen Sinde sagt, at det var det, man vilde hænge sig i. Nej, det er i allerhøjeste Grad et Principspørgsmaal, der her skal afgøres, et Princip, som vi fra Landbrugets Side uvægerligt maa gaa imod. Vi ved, at Socialdemokratiet har det Formaal at kunne beherske hele Produktionslivet. Vi vil modsætte os dette, og derfor maa vi ogsaa modsætte os et Lovforslag som det, der her foreligger.

Nu hørte vi det ærede 8de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), som talte paa det radikale Partis Vegne, sige, at han er Tilhænger af Voldgift, men han vil dog under ingen Omstændigheder gaa med dertil. Ja, det ærede Medlem maa undskylde mig, men det er ikke saa forfærdelig længe siden, at det ærede Medlem i en anden Debat netop vilde forsøge at skyde mig i Skoene, at jeg tog en selvmodsigende Stilling. Denne det ærede Medlems Stilling er jo ganske uholdbar og kan kun opfattes som en Undskyldning for, at det radikale Parti har set sig nødsaget til at gaa med til at foreslaa en Udvikling som den, man her søger at gennemføre. Regeringen ønsker jo faktisk at paatvinge Mejerierne og Mejeristerne denne Ordning. Det maa derfor blive Regeringens Sag at gennemføre den.

Der er et andet Principspørgsmaal i denne Sag, og det er Spørgsmaalet om at dele Sol og Vind lige. Jeg har erklæret vedrørende de 2 Kr. eller de 3 Kr. 25 Øre, at jeg tror ikke, man fra Landbrugets Side vilde se med Uvilje paa, at Mejeristerne fik denne Merbetaling, hvis ikke det var saaledes, at man nægtede at give Arbejdsgiverne nogen som helst Kompensation. Vi ved, at naar Arbejderne i andre Erhverv, Industrien, Fabrikationen, Storhandelen o. lign., gennem deres Organisationer faar

Lønningerne forhøjet, lægger man det simpelt hen paa Priserne. Man er i og for sig ligeglad med, om Arbejderne skal have en lidt højere Timeløn, for det berører ikke Arbejdsgiveren, han lægger bare Forhøjelsen paa Vareprisen, og det er til syvende og sidst Konsumenten, der kommer til at betale. Dette er ikke Tilfældet for Landbrugets Vedkommende — det ved Regeringen. Saa kan man selvfølgelig med nogen Ret sige: Ja, men det er jeres egen Skyld, for I kan jo organisere jer, saaledes at I bliver i Stand til gennem jeres Organisationer at tage Kompensation selv. Det kan jeg ikke helt tilbagevise, der er noget rigtigt heri. Der er jo fra vor Side altid arbejdet herpaa, hvorimod man fra anden Side, som ogsaa er i Opposition i dette Spørgsmaal, hidtil ikke har villet medvirke aktivt hertil. Men Regeringen sidder med Magten til at give Kompensation. Den kan gøre det, hvis den vil, men den vil ikke.

Ved Behandlingen af dette Lovforslag i Gaar stillede min Gruppe i Folketinget Forslag om at forhøje Afgiften paa Mælk med 2 Øre for derigennem at yde Landbruget Kompensation for Merudgiften. Dette Forslag blev afvist fra alle Sider, og jeg finder ingen Grund til at genoptage det her og paa ny fastslaa den Kendsgerning, der blev fastslaaet i Gaar. Min Gruppe fremsatte derefter Forslag om Overgang til Dagsordenen, et Forslag, som fik Tilslutning fra Venstre.

Her er det, jeg mener, Anklagen mod Regeringen maa lyde fra vor Side. Naar man bevidst gaar ind i den Udvikling, som jeg før skitserede — og det er uomtvisteligt —, saa bør man, hvis man med Rette vil kunne kaldes noget i Retning af en Samfundsregering, ogsaa tage Hensyn til den Part, der skal betale, saa bør man medvirke til, at Landbruget faar en bedre Betalings-evne, end det hidtil har haft. Naar vi ved, at Landbruget som Helhed ligger paa det samme Indtægtsniveau som før Krigen, medens Udgiftsniveauet ligger paa det dobbelte, ja, saa maa Anklagen gaa ud paa, at man har overladt det Erhverv, som man her ved Lov vil paabyde at betale mere, til dets Skæbne, at man ved Lov efter Lov har forringet Erhvervets Vilkaar. Denne Lov er et nyt Led i Udviklingen, ikke alene i Retning af at lægge hele Samfundslivet ind i en Spændetroje, men ogsaa i Retning af at føre Landbrugets Udgifter højere og højere op.

Spørgsmaalet om Protokolltilførslen har jo været et meget taaget Spørgsmaal. Det blev provokeret i Folketinget, og den højt-